

د کتاب پېژندنه:

|||||

د کتاب نوم :: پریشانه افکار

لیکوال :: عبدالرؤف بېنوا

د چاپ کال :: ۱۳۳۵ هـ ش کال

د چاپ کال :: ۱۳۷۸ هـ ش کال

د چاپ شمېر :: ۱۰۰۰ ټوکه

خپړندوی : صحاف نشراتي موسيسه

د پریشانه افکار د چاپ ټولہ حقوق د خپروونکي سره محفوظ دي

بېنوا پاڼه د ښاغلي فدامحمد فدا څخه مننه کوي چي پریشانه افکار يې زموږ په غوښتنه له سره کمپوز کړ

د پښتو شاعران باید څه وکړي

...باید پښتانه ځلمي شاعران له موهوماتو او خرافاتو څخه ځان را وگرزوي او تر هر څه دمخه د اولس او تېر وینوالی په نظر کښی ونیسی او پښتنو شاعرانو ته په لوړ ږغ ووايو : (تر څو پوری؟) اوس باید د زنځدان له کوهي څخه د همت په مزي د وطن پرستۍ په رسي دفدا کارۍ او عمل میدان ته راووزو . په پلار او نیکه یا د مړو په ستاینه نه خلاصیږو ، دنیا مو وینی د لافو او پټاکو په جامه کښی پټیدلای نشو، دنیا تیزه روانه ده او هر څوک چی ددې تیزی مخه ، ونیسی ، هغه به نیست او نابود شي موږ له قافلې نه ډیر وروسته پاته یو پښتنی همت او ټینگ عزم پکار دی چی د همزولو سره ځان سم کړو او د تمدن په کاروان پسې ځان ورسوو دخوب دوره تیره شوه د ملت وینول یوازي د ځلمیو شاعرانو وظیفه ده بس...

او په دی خبره کښې چي (ځینی خلگ) وایې یو ځلمی شاعر مي ونه لید چی یو څاڅکی اوشکه یې له سترگو توی شوه او ضمنا گویا د مینې له تاثیر او اغیزې څخه منکر ښکاري ، سخت مخالف یم او فقط همدغه یوه جمله یې د ځواب د پاره کفایت کوي چی ❖ هر وخت که دغو خلگو، حسن او جمال انسانی عواطف او احساسات ښکلیتوب او جذابیت له دنیا نه واخیست البته مینه او محبت به هم ورک شي ❖ او که دا شیان له دنیا ورک شي نو ژوندون به ډیر وچ او بې خونده وي ټول موجودات خصوصا انسانان به یو له بله متنفر او بیزار شی نو په شعر کښی دا خوا هم ضرور ده مگر نه داسی چی بیخی پکښی فانی سی ... که څه هم د مینې په دنیا کښی فنا کیده به یو شخص د ځان د پاره سر لوړی بولی او ښه حظ به ځنی اخلی خو البته جامعې ته گټور نه دي.

راغلو ... دې ته چي د پښتون شاعر څه وظیفه ده ؟ عربی اوزان ښه دي که ملي ؟ د دیوانو په څیر خط و خال و ستا یو که نور څه ؟

د لومړۍ پوښتني ځواب که څه هم خورا اوږد بحث او څیړل غواړي بیا هم په لنډ او خلص طور سره ویلای شو چي د شاعر وظیفه په عمومي توگه ښې لاري ته د انسانانو رابلل او رهبري کول دي ، انسانان د روح پاکوالي ته ملتفتول او یو د بل مرستي ته تیارول او د ژوندون د مشکلاتو پر مقابل د بري موندلو په نیت ولاړول دي او نور ...، مگر په خصوصي توگه د پښتون شاعر وظیفه د پښتون ملت او اولس وینول د دوی عیبونه ورښول ، ددوی ملی احساسات ژوندي کول د وطن دوستۍ او ملیت پروری ، د حسن ستایل ، د بې وزلو کونډو او یتیمانو پر حال ژړل ، د بدایانو زړونه نرمول ، د استقلال او خپلواکۍ مینه د ملت په افرادو کښی ترزیقول ، د مظلومانو په حال د ظالمانو خبرول بلاخر د ټولو اجتماعی عیبونو پر خلاف مجادله کول دي چي په پای کښی به نو شاعر د خپل روح د ډاډینې او تسلی د پاره هم د شعر ویلو حق لري او خپل و روح او عواطفو ته به وده ورکوی...

د دوهمې پوښتني ځواب خو څرگند دی چي د هرچا خپل شی خوښ وی او د بل شی د ځان کولای نه شي ، نو پښتنو ته د پښتنو ملی او زان ښه دي او پر روح باندي یې ډیره اغیزه او تاثیر لري ، په عوامو کښی به د دیوان والا

وو یوه غزله هم د چا په یاد نه وی ، مگر د هغو ملي شاعرانو بدلي چي پر ملي او زانو جوړي شوي دي دهر پښتون زلمي په یاد دي ، پر لارو او مجلسو کښی یې وايي . خو دلته دا خبره هم باید هیږه نه شي کم خدمت چی دیوان والا وو پښتو ژبی ته کړی دی د ډیری ستاینی وړ دی او که موږ ددوی له خدمته سترگی پټوو غټ ظلم بلکه خیانت دی ، نو هم به د دیوان والا وو قدر کوو او هم به تر دې وروسته زیار باسو چی په هره ، توگه چی عوام زموږ خبری اوری او غوږ ورته نیسی باید په هغه توگه وږغیږو او دوی له ځانه سره مله کړو.

د دریمی پوښتنی ځواب هم ښکاره دی . ځکه چی که مونږ پر دې قائل یو چی شعر پر انسانانو اغیزه او تاثیر کوی یاد دوی په ژوند کښی تحول پېښولای شی نو دا هم ضرور باید ومنو چي پښتانه شعراء د ژوند په اوسنی دوره کښی باید څه نه څه د خط وخال له دنیا څخه ووزي او په اجتماعي دنیا کښي له شعره کار واخلي ؛ هو ، هره زمانه خپل خواهشات او غوښتنی لري ، شاعر هم مجبور دی د زمانې له حاله سره سم وږغیږي.

په اوسنی دنیا کښي د خط او خال مفهوم له نظره لوېدلی دی که چېری وي هم ډېر لږ دی ، نو پښتنو شاعرانو ته نه ښایی کم مضمون چی نوری دنیا مخ ځني اړولی دی ، دوی اوس هغه ته هڅه وکړي او د هغه په شاوخوا کښي زور ولگوي.

(ارواښاد استاد عبد الرؤف بینوا)

۱۷۴ گڼه انیس ورځپاڼه

۲۹ / تله / ۱۳۲۲ کال

پرېشانه افکار

گران بېنوا خپلو منظوم او منثورو اشعارو ته **❖** پرېشانه افکار **❖** وايي، دده د شعرونو دا برخه د نظم مجموعه ده چې د پرېشانه افکارو لومړۍ برخه ورته وايي او دوهمه برخه به يې که خدای کول د منثورو اشعارو مجموعه وي.

ښاغلی بېنوا د افغانستان په اوسنيو ليکوالو او شاعرانو کښي ډېر منلی او مشهور سړی دی چې د ځانته سبک خاوند گڼل کېږي او د ادب په ډېرو خواوو کښي يې خپل استعداد او لياقت په کافي ډول ښودلی دی.

دی په شاعرانو کښي ښه شاعر، په ډرامه ليکونکو کښي ښه ډرامه نويس او په مؤرخينو کښي د ښه برخي خاوند دی.

په ادبي فنونو کښي دده تالیف او تصنيف يعني د ادبي فنونو کتاب دده علمي او ادبي پوهه ډېره ښه څرگندوي. سربېره په دې دده انتقادي آثار او مقالات د ډيري ستاينې وړ دي چې دده ادبي جرئت او شجاعت پکښي ښکاره دی او په شخصيت کښي يې ډېر اثر لري.

يو بل امتياز چې دی يې له نورو ډيرو ليکوالو څخه لري هغه دده په انگليسي پوهيدل دی چې له ده سره يې په ليکلو کښي ډېره مرسته کړېده.

دا دومره راز راز فطري او کسبي ښېگڼي چې دده په برخه رسيدلي دي بيا هم دی له بېنوا توب څخه نه ژغوري ځکه چې دده بېنوا يې شخصي او فردي نه ده بلکه په اجتماعي احساس او شعور بنا ده.

زه د ښاغلي بېنوا شاعري دده په نورو کمالونو غوره گڼم او په دې باب کښي ورته به ډېر ښه حق قائل یم.

دده د اشعارو دغه برخه چې پښتو ټولنه يې د يوه ادبي ارمغان په ډول چاپوي دده شاعرانه خيالات تاسو ته ډېر ښه معرفي کوي او د بېنوا معنوي او حقيقي څېره پکښي ډيره ښه ليدلی شئ.

دی طبيعيتاً شاعر دی، دده ژوند، دده صحبت، دده خوی، دده فکر، دده ناسته ولاړه، خوراک او ځکاک ډير شاعرانه رنگ لري او اصلي رنگ يې همدغه دی.

دده په اشعارو کښي تاسي د کلاسيک شعر خالونه او ډرۍ مه گورئ بلکه د خيال او فکر ښکليتوب او ښايست وگورئ.

کوم درد او احساس چې له دغه شاعر سره شته ډېر قدر يې وکړئ او په محبت ورته وگورئ.

دده له پرېشاني او پرېشانه افکارونه د ډېرو هوښيارانو شخصي اندېښنې او ډېر بې غمه او بې درده عالم ځار شه.

تاسي دده په ظاهري بڼه او سور سپين رنگ مه غولېږئ.

دی رشتیا وایې : ❖ خداپر د ژپایمه ، خداپر د ژپایمه ❖ او دا خبره ځکه رشتیا ده چي بېنوا د خپل ملي او اجتماعي شعور په برکت د یوه لوی وجود جزء دی چي ژړل پرې په کار دي.

هغه څوک چي په اخرونو کښي د یتیمانو په حال ځورپرې او د پردېسانو په هدیره اوبښکي تویوي هغه په هر حال کښي بېنوا دی او د عیش و عشرت باده یې له بېنوايانو نه نشي بیلولی.

گل پاچا ❖ الفت ❖ دپښتو ټولني رئیس

بياباني گل

د عدم په غېږ کښي پروت وم ، خبر نه وم له جهاننه
نه محتاجه د نسيم وم ، نه مي وېره له : خـزانـه

نه مي پاني وې نه ځانگي، نه غوټۍ چيري خندانه
څنگه راغلم څه را وشو، چي هيڅ پوه نشوم له ځانه

څه شيرين خوب د عدم و ، له هرڅه فراموشي وه
کم بې نيازه را بيدار کړم، هري خواته خاموشي وه

=====

نه د شپې تياره خوره وه، نه د ورځي څه رڼا وه
نه ښادي نه غم و هلته ، نه ژړا وه نه خدا وه

نه د مياشتو کلو شمېر و ، نه د نن پروڼ سودا وه
خو به څه وایم چي څه و ، د سکوت پټه دنيا وه

نه وږمه نه بوی نه رنگ و، چي اوس پاڅي له دې گلو
نه کړاو د بوراگانو ، نه اتڼ و د بلبـلو

=====

څه فايده له دې وجوده، چي مي دوې ورځي ژوندون دی
غنچه خوله له خدا ډکه ، گړی پس ئې بيا رژون دی

لاله سر له خاورو هسک کړ، بيا په زړه داغ ځگرخون دی
غېږ په غېږ پاني دي رېږدي، چي په مخ کښي ئې بېلتون دی

نن که زېږ يمه د ځمکي ، سبا خاوري د بيابان يم
دا هوس به نيمه خوا شی ، تر پښو لاندي داسمان يم

=====

نن که نجوني راته خاندي ، بويوم د دوي لمني
يا ئې پاس پراورېل ايښی، چي په ماڅي کبرجني

يا امېل د دوي د غاړي ، چي ئې پروت پر سينې سپيني
بيا مي دوی لاسو کښي موږي ، چي خزان راشي دمني

دا دنيا دائې وفاده ، هر ژوندی مطلب آشنا دی
که انسان که ځناوردی، که بلبل دی که بورا دی

=====

ځما په څېردي ډير گلونه، دې بيديا کښي غوړيدلي
يو عالم آرزو گاني ، دوی خاطر کښي وې ساتلي

بیرته ډک زړه له ارمانه ، دعدم ولور ته تللي
د فلک له لاسه خوارشول، چي فلک وه نازولي

آه زلميه! هوس مه كړه، ستا هم دا رنگه حيات دى
پوه به نشي راغلې لوى شوې، هم په دې شان دي وفات دى

=====

كه يو بوټى د صحرا يم ، كه گل ښكارم گلالي يم
فكر بويه غلط نشي ، زه هم تا غوندي زلمى يم

چي لامست په زلميتوب و ، د هغه نامراد زړگى يم
نورصورت ئې خاورې شوى، زې د مينې سورغمى يم

اوس خندا سبا ژړا ده ، نن راغلى سبا درومم
نه پوهېږم چي به ورك شم، او كه بيا به ژوندون مومم

زما په چا پروا نشته

د زړه اور زه لیونی کړم = فریادونه لکه نی کړم

وهرچا تې خندنی کړم = اوس به څه ته مخ سپینی کړم

خوښ می لیونتوب دی بېله دې د ژوند رڼا نشته

زما په چا پروا نشته

=====

لیونی د محبت یم = نازولی د قدرت یم

نوی گل د طبیعت یم = شین په باغ د حقیقت یم

د زړه په آه غوړېږم، ستا حاجت باد صبا نشته

زما په چا پروا نشته

=====

که وجود می و، ناولی = ما د زړه په وینو ولی

په سرو اوښکو مخ پرېولی = یار حضور ته درېدلی

لمونځ د عشق می ادا شو، نور می چاته اقتدا نشته

زما په چا پروا نشته

=====

لیونتوب کښي آزادي ده = هوښیاري نامرادي ده

په خلوت کښي څه ښادی ده؟ = د خواږه ژوند بربادي ده

څوک چي مجنون نه وي، خود به وایي چي لایلا نشته

زما په چا پروا نشته

=====

خه به درومي مرده دل ته؟ = گل ښايي وبلبل ته

برېر راشه زما کوگل ته = محبته! مخه بل ته

ټول ماده پرست دي، زړو کښي داغ د تمنا نشته

زما په چا پروا نشته

=====

ساقی بیا محفل کړه نوی = په جام ولمانځه هرژوی

په لمبو د مینې سوی = په نارو لکه کوی

نور جامونه غواړم په دې جام کښي خه صهبا نشته

زما په چا پروا نشته

=====

هوشیاری له کوره لېږده = دا زړې سندري پرېږده

بیا پرېل تارگوتي کښېږده = نغمې وایه سره رېږده

ډار مه کړه مطربه! دې مجلس کښي یو دانا نشته

زما په چا پروا نشته

غلی شانتۀ انقلاب

نسیم ووې د گل غوړ کښې، بدل شو د یارانې رنگ

غلی شانتۀ انقلاب دی، بدلوي د زمانې رنگ

=====

ورسره نوي رنگونه = رنگارنگ تحولونه

کړي سمسور به راغ رگونه

موسم بل دی هم بل شوی د بلبل د ترانې رنگ

غلی شانتۀ انقلاب دی، بدلوي د زمانې رنگ

=====

دړي وړي زوړ رباب دی = زوړ مطرب خانه خراب دی

زوړ آهنگ د روح عذاب دی

نوی ساز نوی آواز دی، هم شو نوی د نغمې رنگ

غلی شانتۀ انقلاب دی، بدلوي د زمانې رنگ

=====

نوی دام نوی صیاد دی = نوی چل نوی بېداد دی

نوی آه نوی فریاد دی

هوښیاري صید لره بویه، بدل شوی د دانې رنگ

غلی شانتۀ انقلاب دی، بدلوي د زمانې رنگ

=====

لري نوي محبسونه = نه یو سرای نه یوه خونه

حبسوي لوی هیوادونه

چي بندي پرې نه پوهيږي، داسې شو دزولانې رنگ

غلی شانتښه انقلاب دی ، بدلوي د زمانې رنگ

=====

سره واوښتل قومونه = وینې خبر شول له ژوندونه

دویدو شوه وران کورونه

گوره کله به شي نوی، دپښتون د کاشانې رنگ

غلی شانتښه انقلاب دی ، بدلوي د زمانې رنگ

یا دا وکړه، یا دا...

یا انجام شه یا آغاز شه = حقیقت شه یا مجاز شه

طبیعت د نغمې ساز شه = یا پخپله نغمه ساز شه

یا فطرت سره همراز شه = د قدرت د بال پرواز شه

یا قدسي مرغه آواز شه = یا پخپله قدسي باز شه

د آسمان د ښکلیو ناز شه = یا د ځمکې د مخ راز شه

مشه مشه گوره مشه

تش خیالي پوچه سودا = یا دا وکړه یا دا

=====

یا د خپل حیات تقدیر شه = یا په فکر د تدبیر شه

د زاړه ژوندون په ویر شه = یا خپل نوي ژوند ته ځیر شه

یا په بل تاثیر تغیر شه = یا پخپله ټول تاثیر شه

یا د نورو دستگیر شه = یا خو ته د نورو پیر شه

مقتدا د خپل ضمیر شه = یا د بل چا په تکبیر شه

دا هستی واره نیستی ده

بې جنبشه بې صدا = یا دا وکړه یا دا

=====

یا آسمان د هستی رنگ کړه = یا دنیا جوړه د ننگ کړه

یا ژوند خوله کښې دنهنگ کړه = یا دژوند سره جنگ کړه

یا دښمن په وینورنگ کړه = یا بدل دویو رنگ کړه

یا جال لري د فرنگ کړه = یا وپرگ ته سر په سنگ کړه

یا خاموشه زور آهنگ کړه = یا د نوي نغمې ترنگ کړه

پاخه پاخه دا ژوند مرگ دی

چې نه هغه کړې نه دا = یا دا وکړه یا دی

=====

یا آسمان د سوځند اور شه = پرظالم باندي نسکور شه

یا څپانده سیند په شور شه = خونړی سیلاب په زور شه

له دې هسکو غرونو خپور شه = د اټک سیلابي ورور شه

د دښمن په کلي کور شه = له خپل دوست نه څار هر لور شه

یا د ټول اولس پېغور شه = ځان زوندی ښخ کړه په گور شه

وايه وايه راته وايه

چې ته څه ته یې پیدا ؟ = یا دا وکړه یا دا

=====

یا خپل واک شه ځان دځان کړه = ځانته بېل جهان ودان کړه

سره گډ دا زور جهان کړه = بله ځمکه بل آسمان کړه

نوی غر نوی دامن کره = نوی ژوند د کوهستان کره

نوی عزم نمایان کره = د زور فکر دماغ وران کره

خان دي سم د سیال په شان کره = یا بدل نوم د افغان کره

یا ژوندون دی یا مرگی دی

خو که نن وي که سبا = یا دا وکره یادا

دسهار ستوری

ښایسته ستوری دمینی = هر سهار را پورته کېږم
 د آسمان په تندي باندي = لکه خال غوندي ځلېږم
 تر نظر مي هر څه لاندي = کائناتو ته مسېږم
 پورته کښته په جهان کښي = وهر چاته ښه ښکارېږم

جمادات که حیوانات دي

دا ټول وینمه تېرېږم
 هیڅ تعبیر ئې په ما نشي = څه قانون ددې جهان دی
 نې عدم ، عدم ته ورته = نې وجود ، وجود په شان دی
 کله یو کله بل رنگ وي = په سل ډوله نمایان دی
 په یوه محکه کښي گورم = گاه پسرلی گاهي خزان دی

وتغیرتې حیرانېږم

دا ټول وینمه تېرېږم
 په هروخت کښي چي زه گورم = بېلی ، بېلي نندارې وي
 څه گړی چي لار لیده شي = بیا وحشت توري تیارې وي
 روغ ناروغ ئې پېژند نشي = هر طرف سوي نارې وي

دهر شي په حال خبرېږم

دا ټول وینمه تېرېږم
 نن به ښکلې معشوقه وي = سپینه خوله په هوس خاندي
 زلمیتوب په میو مسته = ځملي پاس په پالنگ باندي
 بیا دوهمه ورځ ئې اورم = چي پرې وایي عالم ساندي

د بېباک فلک له لاسه = شي تر تورو خاورو لاندې

په حسرت حسرت ژړېږم

دا ټول وينمه تېرېږم

ما په هره زمانه کښې = ناکامۍ د عشق ليدلي

له بېلتونه په هر ځای کښې = سرې لمبې دي لگيدلي

په شپو شپو مي پلوشو ته = مينان دي کړيدلي

ځگر سوي لالهانده = په سرو سترگو ژړيدلي

زه ئي هم په آه ويلېږم

دا ټول وينمه تېرېږم

ما انسان حيوان بېل نکړ = که څه تېر شول ډيرکلونه

انسانان وايي وځان ته = تر حيوان ئې بد خويونه

کله خداى له ځانه جوړ کړي = بنده گان ئې په زرگونه

کله ټيټ شي چي کوي به = د غوايي عبادتونه

په دې راز هيڅ نه پو هېږم

دا ټول وينمه تېرېږم

ځيني بت و ته سجده کړي = ځيني لمرو ته نسکور وي

څوک اوبو ته معبود وايي = څوک بنده غلام د اور وي

څوک منکر بيخي له خدايه = د چا فکر درې څلور وي

هر انسان خپل مسلک ستايي = مذهبونه لور په لور وي

په کارو ئې زه شرمېږم

دا ټول وينمه تېرېږم

په ظاهره سترگه ور وي = حقيقت کښي هيڅ نه ويني

د تقليد سکه زامن وي = په درواغو لري ميني

غولېدو کښي هسي باس وي = د شيطان پرېکوی سپيني

که بينا پکښي پيدا شي = تل به خوري د زړگي ويني

له انسانه وېزارېرم

دا ټول وينمه تېرېرم

يو دبل غوښو ته وړي = خولې ئي وازي سخت لېوان وي

نه په مرگ د چا ويشتلي = نه د چا سره خپلوان وي

يتيم کونډه کړوي تل = بيا په دې ژړا خندان وي

د خوارانو ويني وڅښي = مست په دې شراب روان وي

پاس په سر باندې څرکېرم

دا ټول وينمه تېرېرم

کله وينم چي شرق لوړ وي = د مغرب ترې اقتباس وي

تمدن خپور له آسيانه = په يوروپ ئي انعکاس وي

د تهذيب لوړي دنيا کښي = له دا نورو پورته پاس وي

د جهان قومونه واړه = په احتياج د دوی د لاس وي

حريت باندي نازېرم

دا ټول وينمه تېرېرم

خو دا بله ورځ چي وينم = بيا د بل د لاس غلام وي

نه ئې شان نه ئې شوکت وي = ځني پاته ننگ و نام وي

د يوې ستني د پاره = د غرب لور ته په سلام وي

ژوند ئې بيل نه وي له مرگه = ابتدائي په انجام وي

په غمونو کښې نولېږم

دا ټول وينمه تېرېږم

د لېوني ترانه

زه يم لېنوی غمجن = لڅي پښي صورت پمن

نشته د کميس لمن = نه مي پر خولۍ چکن

پورته کښته ځغلم، هميشه دی دا روزگار زما

نشته په چا کار زما

=====

نه مي زور کالی دی سم = نه مي شته د نوي غم

خپله خپل گريوان څيرم = کله ئې په بل گندم

خوښ د افلاطون تر فلسفې دی خپل گفتار زما

نشته په چا کار زما

=====

اورم منـتـونه زه = گالم زحمتـونه زه

څټ باندي زخمونه زه = وينم ستمـونه زه

هيڅ اثر پرې نشي، لوی ځگر دی بار بردار زما

نشته په چا کار زما

=====

گرځمه په لـر وـبر = نه يم په دنيا خبر

خوشي وایم پیل وغر = نشته تر ما څوک بتر

ژوند مي د تقلید دی، تل په بل پسې رفتار زما

نشته په چا کار زما

=====

ورک انسانیت وینم = هر چیري وحشت وینم

ظلم د قوت وینم = ضعف ملامت وینم

هیڅ متاع مي نشته ، رانه څه غواړي اغیار زما

نشته په چا کار زما

=====

ښه یم داسي لڅ لغړ = نه پټ په پردي گودر

نه یم د موټر که وړ = پلی هم زه نسوم مړ

ولي به نو پروت وي ، د بل چا پر اوږو بار زما

نشته په چار کار زما

=====

هر باغ کښي گلونه دی = بلبل آوازونه دی

رنگ په رنگ سیلونه دي = خوښ د زلموزپونه دي

ما په ټول ژوندون کښي هیڅ ونه لیده بهار زما

نشته په چا کار زما

=====

ځانته په ښکښل یمه = بل ته په ستایل یمه

ځای د خدا تل یمه = خپل کور کښي د بل یمه

خوښه د لالا ده ، ما ورکړی دی اختیار زما

نشته به چا کار زما

زما اوښکو!

توی شئ توی شئ اوښکو توی شئ = لا تر څو پر ځای ولاړي

په سخت موج ووزئ بهر ته = چی ړندې شي سترگي دواړي

د دردمنو زړو له درده = لېمه ژاړي ژاړي ژاړي

نو راتوی شئ زړه مي چوي

بيا غم—ونه شوه را نوي

بينائي د سترگو څه ده ؟ = بې فائدي خوشي کتل دي

چی می زړه لاځني تور شي = دهغه ظلمت لیدل دي

يو زړگی ترې جوړ نه وينم = د دې دهر دا درمل دي

ورک له سترگو دا کاته کړئ

څاڅی څاڅی ژر واته کړئ

د زړه ښکلې آرزو مي = د خپل څاڅکو سره يو سئ

چي ئې نه وينم په سترگو = د عدم لمن کښي توسئ

دا بې نوره سترگي پرېږ دئ = چي مو خوښه هلته اوسئ

قدر نه لرئ هيڅ چاته

په حسرت درومئ بل خواته

ها امید چي می زړ گوتي = په خپل وينو دی روزلی

په کوگل کښی ئې دننه = له هر ظلمه دی ساتلی

د سبا سبا په نوم ئې = ډېر کلونه غولولی

اوس ئې زر بيایي عدم ته

مې پرېږدئ نور دې حرم ته

خو چي کوچ کوی له سترگو = اوبښکو ستاسي نه فدا شم
دا ناکامه ژوند هم واخلئ = پرېږدئ ما چی نیمه خوا شم
بې بهرې له زلمیتوبه = نامراد ولاړ له دنیا شم
سور په وینو کړئ ځگر مي
و مینځئ د ژوند دفتر مي
په دا شان می نوم کړئ محوه = چي شم هېر له هره یاده
د بیابان د گل په څېر مي = کړئ بې اصله بې بنیاده
ښه چي زه له دې جهانته = په ځوانۍ ومړم نانباده
خو چي ژوند مي شي ویجاړه
شئ امېل د دوست په غاړه
کله کله ورته وایاست = چي مونږ اوبښکي د زلمي یو
ستا په یاد له دنیا تللي = په ماتم ئې ماتمي یو
ښه یادگار دده د میني = ستا په غاړه سره غمي یو
خوار مین دی یادوه تل
دا یادگار ئې ښه ساته تل

خدای پرو د ژړا یمه

یو د خپل ځان نه یم = نور چي گورې ، د هر چا یمه

خدای پرو د ژړا یمه = خدای پرو د ژړا یمه

ځانته درمل نه شوم = خو د نورو تل دوا یمه

خدای پرو د ژړا یمه = خدای پرو د ژړا یمه

=====

نوې شوه نغمه د ژوند = گرمه هنگامه د ژوند

تیزه قافله د ژوند

یو زه تنه پاته = بې جرس او بې صدا یمه

خدای پرو د ژړا یمه = خدای پرو د ژړا یمه

=====

بند په ساحري د چا؟ = قید کړم سامري د چا؟

وریت شوم په نغري د چا

سوځم نه پوهېږم = ورتهېدو کښي په خدا یمه

خدای پرو د ژړا یمه = خدای پرو د ژړا یمه

=====

ځانته ویرانه یمه = بل ته خزانة یمه

پټه خزانة یمه

یو مجنون مي نه موند = د جنون هغه بېدیا یمه

خدای پرو د ژړا یمه = خدای پرو د ژړا یمه

=====

سر مي ريز مريز وينم = زړه کښي مي خونريز وينم

څنگ ته مي انگريز وينم

ويني مي خوراک دي = د خوني د لاس صهبا يمه

خدایېرو د ژړا يمه = خدایېرو د ژړا يمه

=====

کوه شته دی کوه کن نشته = جوش شته دی جوشن نشته

توره شته تور زن نشته

په ځان مي څه و نه کړه = په تعريف د تېر ابا يمه

خدایېرو د ژړا يمه = خدایېرو د ژړا يمه

=====

ځم په حرکت د بل = يم په اشارت د بل

کړمه هدايت د بل

واک مي د ځان نشته = د پندو د لاس امسا يمه

خدایېرو د ژړا يمه = خدایېرو د ژړا يمه

=====

ورکه ابتدا زما = سر شوه انتها زما

تورتم ده دنيا زما

نن پرون مي ولاړه = ناخبره له سبا يمه

خدایېرو د ژړا يمه = خدایېرو د ژړا يمه

=====

که نه مي کړ تدبير بدل = نه به شي تقدير بدل

گرځم به ضمير بدل

نور مي پښتون مه بوله = پېغور د پښتونخوا يمه

خدايېرو د ژړا يمه = خدايېرو د ژړا يمه

د پردېسانو هديره

څه خبر يم چي الهام و ، که روهي کيف و ، د ميني

په روڼو سترگو مي وليد ، يا حالت و ، د ويدني

هيڅ تعبير ئې په ما نشي ، له ما مه غواړه څېړنه

لېونيونه به څو کړې ، کيفيت او کيف پوښتنه

که ته روغ ئې رانه باڅه ، روغ به څه اوري غمونه

ناروغانو ته په کار دي ، د ناروغو فريادونه

=====

د صحرا لور ته رهي وم ، نا خبر له خپله ځانه

تمدن مي تر شا پريښود ، کناره شوم له انسانه

چي آزاد د زړه په خوښه، خپل د سوز نارې فريادکړم

د قدرت لمن ته غوڅار شم، چي دا چا هسي نامراد کړم

آه ، ماته غوښته چي ښاد شم، دي ناقص انسانيت کښي

ما بهر له دې جنجاله ، غوښته نور څه حقيقت کښي

هو ! ښادي دي وي دنورو ، ماته غم د ميني بس دی

له دې غمه دي خلاص نشم، څو په خوله کښي می نفس دی

=====

په دې حال د غره وخواته ، تلمه ډوب په اندېښنو کښي

د ماښام تيارې خورې شوې ، د آسمان په کناروکښي

ځای به ځای به ځلېدله، د آسمان په تندي ستوري

سپوږمۍ هم ورو، ورو، روانه، تله د خپل مقصد په لوري

خاموشي وه وهر لور ته ، نه انسان نه ئې آواز و

له آسمانه بيا تر ځمکي څه چي و ، د مینې راز و

نه څه خیال د جهانگیری و ، نه د وینو تویول و

نه د خپل مقصد د پاره ، د بل روغ انسان وژل و

او نه دا چي قرباني شي ملت څو تنو د پاره

یا ضعیف پښو کښي پامال شي ، د ظالمو له آزاره

=====

زړه مي پاک شو له وحشته ، چي له خلقو کناره شوم

روح مي والوتی فضا ته ، د خپل ځان په ننداره شوم

بې اختیاره مي له خولې نه ، ووتل ساړه آهونه

لکه دا چي قدرت ويني ، زما د سوي زړه داغونه

زړه کښي پټ د ميني اور و ، بيا را پورته ئې لمبه شوه
چي په تاومي ئې له سترگو،څو سره څاڅکي را ايله شوه

روح له خپله ناکاميه ، غوښت چي ولاړ سي آسمانو ته
هم هالته ځان تسليم کړي ، د سپېڅلي عشق لاسو ته

په دعا په مناجات شو ويل : ❖ درومي غواړه خوا ته
د ناکامه مين روح يم ، يم ناکام راغلی تاته ❖

=====

په دې وخت له تورو خاورو، يوه ❖ آه ❖ شوله راپورته
ورسره سوی آواز و، ورو، ورو، لاړ د آسمان لورته

له آوازه دا نارې وې: ❖ چي مي هير نگرې نفسه!
زه هم تا غونډی ځلمی وم ، ولويدمه له هوسه

په وطن کښي مي همزولي ، شا وخوا رانه چاپېر وو
يو بر بل سره مين وو ، د دنيا غمونه هېر وو

چي په ډله کښي به چيري ، ديوه په زرگي غم شو
د دا نورو په خندا به دغه وير له منځه کم شو

غولول په منځ کښي نه وه، زړو ته تېر خواږه ياران وو

نه مو لاس د بل په کار کښي، نه غرض مو په جهان وو

ما پيښ کړی کوم ضرر و ، وم د چا پر پښه ختلی

چي فلک زار وزبون کړم ، راغلم خاورو ته نتلی

نور همزولي به وي هلته، به عشرت اوپه هوس کښي

زه جلاله خپله سپله ، دلته بند شوم په قفس کښي

دا د کوم ناترسه لاس و ، چي ئې بېل کړم له ټوليه

خوږ وطن را څخه پاته ، مرگ مي شو له ناکاميه

لاس دې مات شي په بندو کښي، چي ياران به بېلوي څوک

يا نفسي مقصد د پاره ، د زړه مينه ژوبلوي څوک

=====

دا آواز لا خاموش نه و ، چي له بلي خوا فرياد شو:

❖ ما هم هېره نه کړې گوره ، زلميتوب مي نامراد شو

دا زما حال هم پورته عرض کړه، آه نامراده يو نجلۍ وم

باعفتـــــــــــــــــه پښتنه وم ، را وتلې له کـــــــــــــــــږدۍ وم

پنځه کاله دي چي کيږي ، يار مي بند دی په زندان کښي

زه هم يار پسي را ورکه ، شوم بندي په گورستان کښي

په کږدی کښي سره ناست وو ، ما پر يار کول نازونه

د وصال لومړی ساعت و ، ناخبره له بيلتونه

دا لومړی شپې د واده وې ، چي مي يار سره وصلت و

لاس په لاس به گرځېدلو ، زړه په زړه سره صحبت و

راز و نیاز دميني خبر و ، خوله مي ډکه له خندا شوه

د فلک خپېره راغله ، خندنی خوله په ژړا شوه

يار ئې و يوست زما له غېږي، به ژړا، ژړا جدا شوم

دی بندي شوپه زندان کشی، زه ځوانمرگه نیمه خواشوم

له وطنه شوم را بېله، نه مي پلار شته ، نه مي مور شته

خاطره د يار د ميني ، بل دغه خواوري د گور شته

نه مي څوک پر جنازه و ، نه پر مرگ مي چا فرياد کړ

نه مزار باندي گلونه ، نه مي بيا نوم چا په ياد کړ

په ژړا دي سترگي ووزي ، چي مين به ژړوي څوک
آل عيال دی په کړاو شي، چي به زړونه کړوي څوک

=====

دې فرياد لا ازانگه کړه ، چي يو بل نری آواز شو
د ماشوم د زړه ارمان و ، چی څرگنده ئې پټ رازشو:

❖ دگناه نه پاک ماشوم وم ، د خپل پلار سره فرار شوم
مورمي مړه شوله په لاري، په حسرت ترېنه کنارشوم

پلار مي مړکئ ظالمانو ، زه ئې پرېښودم بې پلاره
آه څه سخت زړه د انسان دی ، نه ويرېږي له آزاره

نه مي ناز د بابا وليد ، نه د مور په غېږ کښي لويي
کله دلته کله هلته ، رنگ می زیر سترگي بې خوبي

په شپو شپو به وړی تږی، يخ ته پروت وم تر سهاره
د زړه سوي په سترگو ماته ، هيچا نه کتل له عاره

څوورو، وروپه رنځ اخته شوم، مرگ مي شوپردي وطن کښي
نور له حاله خبر نه يم ، چي يم پروت د چا کفن کښي
د بشر نوی نهال وم ، چا محروم کړم له ژوندونه؟

شوه تر تورو خاورو لاندې ، زما د زړه ټول اميدونه

رب دې مرگ په ناکامۍ کړي،چي ماشوم آزاروي څوک
يا چي زوی له موره بېل کړي،اوپلاردارې پلاروي څوک

=====

په زرگونه فريادونه ، شوه را پورته په فضا کښي
چي ټول مړه له ناکاميه ، و مو نه خندل دنيا کښي

زه مېهوت ولاړم دې حال ته،چي دا څوک دا څه غوغا ده؟
زه خو تښتېدم له خلقو ، دلته هم د شور دنيا ده

په حيرت په اضطراب شوم ، چي دا څنگه منظره ده
چا په غوږ کښي راته و وې، پرديسانو هديره ده

د یتیم نغمه

په ژمي کښي:

نه لرمه پلار او مور = خوار یتیم یم سر سر تور

تور لحد په شان مي کور = نه می شته دیگدان کښي اور

آخ ❖ له یخه مرمه زه

واخ څوک نلرمه زه

ریږدي مي له یخه ځان = ورک مي شو له تنه توان

لوند مي په ژړا گرېوان = لیری ځي له ما خپلوان

آخ ❖ له یخه مرمه زه

واخ څوک نلرمه زه

پښې مي لځي تش مي نس = نه مي دي خپلی په وس

خیژي مي تر خولې نفس = ومي نه لید هیڅ هوس

آخ ❖ له یخه مرمه زه

واخ څوک نلرمه زه

نور ټول پلوونه خوري = ښه ښه سالنونه خوري

هر راز کبابونه خوري = خوار یتیم غمونه خوري

آخ ❖ له یخه مرمه زه

واخ څوک نلرمه زه

خان صاحب چرچې کوي = خپلي تماشي کوي

هر طرف مېلې کوي = کور کي ښې لمبې کوي

آخ ❖ له یخه مرمه زه

واخ څوک نلرمه زه

خان صاحب اېتر نه دی = پاته ئې موټر نه دی

زما په حال خبر نه دی = لڅ ئې د زوی سر نه دی

آخ ❖ له یخه مرمه زه

واخ څوک نلرمه زه

زوی د خان لري پرستن = ټول به سندلی کښي پلن

زه یم لڅ لغړ پمن = نشته د کمیس لمن

آخ ❖ له یخه مرمه زه

واخ څوک نلرمه زه

د یتیم اختـر

نه هوا بل رنگ موندلی = نه آسمان دی را لوېدلی
نه تغیر د حیوان ښکاري = نه بشر دی الوتلی
نه ورځ شپه اونه شپه ورځ شوه = نه څه نوی ژوند راغلی
هغه ځمکه هغه لمر دی
خلک وایي چی اختر دی
نه حال بل شو د خوارانو = نه تن پټ د بېوزلانو
اوبښکي چا نه کړې وړپاکي = د کونډیانو یتیمانو
وړی تری ژوند کونډه = اوبښکې ځي پر بارخوگانو
خان ئې څه په حال خبردی
خلک وایي چی اختر دی
یو هلک ورکړ پیغورډیر = یو یتیم ته چي و، تورډیر:
گوره څنگه سوراوسپین یم = بابا جان مي دی غمخورډیر
گلالي کالي مي ونیې = دا لاشه لرم به کور ډیر
دا مي کوټ، دامی مېلر دی
خلک وایي چی اختر دی
ځانته گوره څنگه تور یې = وچ لرگی یې سوی سکور یې
لڅ لغړ کمیښ دې نشته = د چا زوی یې د چا ورور یې
د رگو ویني دې وچي = ته وا ښځ ژوندی په گور یې
لڅي پښې سرتور دي سر دی

وايه ستا هم څه اختر دی ؟

یتیم و وې : ښايي مغروره = لږ څه کوز شه له غروره

سترگي پرانيزه ځان گوره = آسمان مه وهه په توره

دا زما په وینو ډک يې = چي غږ مېږي له سروره

ستا ژوندون زما په سر دی

خود به وايي چي اختر دی

زه به ژاړم ته خدا کړه = زه کاهېرم ته نشا کړه

اختر ستا دی زه یتیم يم = څه، خپل لوبې مشغولا کړه

زه به خدای ته کړمه ناري = ته نازونه په بابا کړه

زما له لوري پوخ ځگر دی

خو پر تا باندي اختر دی ښايي !!

بېنوا بلبـل

په خزان کښي:

سر تر پايه سره لمبه شوم = روغ زړگي مي سوي سکور شو
 نه ايرې نه مي دود ښکاري = بل راباندي څنگه اورشو
 نه لمبه مي شوه خاموشه = نه رڼا دا تياره کور شه
 په نارو مي گل وينې نشو = څه عبث مي د خولې شور شو
 آه سپړه لو هديره وه = له بلبـلو دا بڼ تور شو
 ټوله مړه دي ، ټوله مړه دي

که زاړه دي ، که واړه دي

د لباخته شيدا بلبـل وم = کړه پر گل مي آوازونه
 سحري نغو کښې گل ته = را وړه ما پټ الهـامونه
 ما وې زه به گل خبر کړم = د خزان له شوا خونـه
 گل ويده غماز را پاڅېد = زمانې مات کړه وزرونه
 آه ، وچاته درد اظهار کړم = په سينه مي ځي خارونه
 ټوله مړه دي ، ټوله مړه دي

که زاړه دي ، که واړه دي

په خندا په نڅا راغلم = ما وېل اوس به نو هوس کړم
 د سره گل پر څانگو باندي = به خوشحاله خپل نفس کړم
 د بوستان زيب و زينت به = په نغو کښي يو په لس کړم
 دا ويدي غنچې به وينې = په آهنگ د خپل جرس کړم

له صياده چاته زار کړم = چي بندي ئې د قفس کړم

ټوله مړه دي ، ټوله مړه دي

که زاړه دي ، که واړه دي

پرون گل سره همراز وم = نن ئې بوی لاموندای نه شم

چا له سېله را جلا کړم = خپل همزولي ليدای نه شم

وزرونه ئې را مات کړه = په هوا الوتای نه شم

ژبه تېزه لرم خوله کښي = خو آزاد رغېدای نه شم

غم شریک یاران مي ولاړل = زه تنها پاتېدای نه شم

ټوله مړه دی ، ټوله مړه دي

که زاړه دي ، که واړه دي

بن خالی له زوړ او شوره = آواز نشته د بلبلو

خالی وراني پاني ژړي = سرخي والوته له گلو

نه به بیا د گل لمن وي = چي ئې نیسم په منگلو

نه غیبي قاصد به راشي = چي احوال را وړي د تللو

نه ملگری شو را پاته = د خپل زړه د راز ویلو

ټوله مړه دی ، ټوله مړه دي

که زاړه دي ، که واړه دي

ښه دی ښه چي گل تالا شو = له خزانه به څه وایم

جوړ بهار پر ما خزان دی = چي قفس کښي مبتلا یم

آه صیاد له سخته دله = لابه څو په واویلا یم

له ازله بد نصیب یم = داسي نه چي نن پیدا یم

خوک مي نشته چي مي ياد کړي = بېنوا يم بېنوا يم

ټوله مړه دی ، ټوله مړه دي

که زاړه دي ، که واړه دي

دا هم ژوند؟؟؟

څه خبر يم چي ژوندون دی = او که ښورو خوشي هسي

نه مورنگ شته نه موبوی شته = په ځان لوړو خوشي هسي

پخوا وو ، اوس څه له نه يو = دانه گورو خوشي هسي

نه صغرا شته نه کبرا شته

هيڅ قياس کولای نشو

هري خوا ته تاريخي ده = هيڅ رڼا نه را ښکاريږي

هرخوسترگي سره کش کړم = يو بينا نه را ښکاريږي

دغه مړ دی هغه مړ دی = څه وينا نه را ښکاريږي

په بينا سترگو ږانده يو

سمه لار ليدلای نشو

څوک ځي پورته، څوک ځي کښته = داد دې زمان ناوړين دی

سترگي روڼي څه نه وينو = روڼ چيني راته خاورين دی

د ځان شهد گنډېر بولو = د بل مړچ راته شيرين دی

کله پاڅو کله پرزو

ټينگ اساس تړلای نشو

په ديوال کښې کوږ سوری وي = خو بونکی ځيني خو ځيرې

رنگ د گل خوند ئې د پيازوي = هر سپړی باندي غولېږي

ته ئې بوم بولې ځان بازکړي = هر مرغه ترېنه وېرېږي

د وجدان وجدان نارې دي

خو اثر ئې کتای نشو

وزر شته الوتای نشو = چا مات کړی مو وزر دی
خوله لرو ږغېدای نشو = دا د کوم جادو ، اثر دی ؟
خپل پایڅې مو زولنې شوې = ځکه حال داسي ابتر دی
زړه مو سوځي خوله مو پټه
د زړه درد ښودلای نشو

د کوهستان شفق

هندو کش په سر لمبې دي = که آسمان سره کناره ده

د کوم سوي زړگي آه دی = يا د وينو فواره ده

که چنگيز د عصر توره = چي له تېکي را ښکاره ده

يا خو بل د ميني اور دی = د فلک پرې سوي کور دی

د سکندر د وخت شهيد دی = په حسرت گوري بگرام ته

يا ليوال روح د عاشق دی = چي ورځي د يار سلام ته

يا واله د سرو شرابو = چي توئيري يوه جام ته

دا ميدان د کربلا دی

که سالو سورد ليلا دی

دا زړگي د آسمان وچاود = که سينه د ديوانه ده

يا ساقی له لاسه ښکته = چپه شوې پيمانه ده

اوکه درس د عبرت ليک دی = ښه رنگينه افسانه ده

مونږ ته ياده جانبازي کړي

د نيکونو سربازي کړي

د مومن د زړه په وينو = شيرينو سور کړی لاس دی

که کفن د شهيدانو = پرېښتو نيولی پاس دی

يا دنيا کښي خونريزي ده = پر افق ئې انعکاس دی

يه ! شفق د کوهستان دی

را چاپيره پر آسمان دی

دې شفق کښي ستوري ښکاري = که صدف دی سره درياب کښي

يا حساس زړه د شاعر دی = چي ډوب شوی په خوناب کښي
يا یتیم دی اوښکې څڅي = ددې دهر په سیلاب کښي
که سپین غاښ دی ځلیده کي
د محبوبې په سره څوله کي
دا په غرونو اوریځ نه ده = دود شو جگ له کوهستانه
يا سپرې پاني تاریخ دی = چي قصې کړي له بامیانه
يا خو گرد زمونږ د پښودی = چی باج اخلي له آسمانه
دا چي شنې ډکې ولې دی
د اسمان د مخ خولې دی

سپين غـر

جگي جگي ساقی راشه = د خوږمن زړگي په خوا شه
 ستا له سره سپلنی شم = ترسروسترگودی واری شم
 راته خنده راته داد کړه = پخپل داد بې وزلي ښاد کړه
 زما لوري ته ډېر ډېر شه = تر بې درد عالم را تېر شه
 په پیاله مي کړه نمځنه = رانه لري کړه پوهنه
 چي خراب مست دیوانه شم = له جهانې بیگانه شم
 سوز وساز د مینې را کړه = لیونی عشق دا عطا کړه
 چي دردمن سره یاري کړم = له بې دردو جدائي کړم
 روح آزاد زړه مي خوشحال شي = پاک له خيرو له جنجال شي
 لکه موج مست مي گذر وي = طوفانونه مي په سر وي
 کور د ی لم و ستم وران کړم = لوړ او ټیټ سره یکسان کړم
 تر تا وگرزم را پور ته = ساقی مه کوه ځنډ نور ته
 هله را کړه د تاک وینه = چي مي یخه شي پرې یښه
 هغه تاک چي ئې رودلي = د سپین غر شیدې سپېڅلي
 په سر سبزو شنو درو کښي = په جاري ډکو شپلو کښي
 د ډبرو له بېخونه = له خوږو سپینو چینونه
 چي سپین بازغوندي پرواز کړم = د سپین غره نغمه آغاز کړم
 په نغمه کښي مي شرر را = مسیحا غوندي اثر را
 چي دا مړ قوم بیا ژوندی کړم = ورته هیش خپل وپردی کړم
 خلاص ئې کړمه له ذلته = د غرور له بد غفلته

لږ تکان وخوري بيدارشي = د خپل ژوند په کاروبار شي
 په دې پوه شي چي ژوندون اوس = غواړي بل رنگه افسون اوس
 نه خلاصیږي په وينا څوک = په مـړانه د بابا څوک
 لابه څو فخر په پلار کړي = يا په نوم د خپل تبار کړي
 ولاړئ ولاړئ هلاکېږي = که مغرور شو تباہ کیږي
 ساقی پاڅه پیاله را کړه = له اور ډکه مي وينا کړه
 چي د دې غره په لمن کښي = په دې لوی دشت و دمن کښي
 په آواز مي زلمي راشي = بیا د سپین غره شاوخوا شي
 پښتنو جرگې شي غونډي = مرکې ئې هر ځای پندې
 په یو زړه به یوه خوله شي = یو له بله سره مله شي
 دا خراب کور بیا ودان کړي = په دنیا کښي ښکاره ځان کړي
 بېله فرقـه یو ملت وي = بېلتون نه وي ټول وحدت وي
 و سپین غره ته له آسمانه = د نیکه روح شي گویانه:
 ❖ دلته دي د غـرو لمـني = زموږ کړدی دي پکښي پلني
 دا وگړي دېر کړې خدايه! = لویه خدايه ، لویه خدايه!!

دا پښتون

پښتونخوا د غرونوخوا کښي = قدرتي ښکلي فضا کښي

د جنت غونډی رغو کښي = آسماني رنگه بيدیا کښي

يو قوت قدرت څرگند کړ

له هر چائي ارجمند کړ

شو سیراب له زمريتوبه = آزاده له مريتوبه

عزم ئې ټينگ ورکړوده له = بهر ورله سريتوبه

د پښتون په قوم ئې یاد کړ

له هر قيده ئې آزاد کړ

پاک له هره خباثته = له پستي له د نائتته

سر ئې تش له بده فکړه = زړه ئې ډک و، له غيرته

د ميگون فلک را لاندي

باک ئې نه و په چا باندي

چي د توري بې برېښنا شوه = پرې رڼه به پښتونخوا شوه

چي نيستي ئې دده غوښته = د هغو هستي تالا شوه

د دښمن مخ ته لوی غرو

خو د دوست د بلا سپرو

وې نيوله هېوادونه = کړ د ځان ئې ډير ملکونه

ډير شاهان ئې کړه بې تاجه = ډير ئې کوز کړه له تختونه

هم شاهي به ئې بخښلې

چي په توره بې گټلې

نه د روغ نه ټيټـالونه = نه د ورور سره جنگونه

نه پردي لاس کړې پرې لوبي = نې پردي ته کړه کارونه

خپل ئې فکر خپل دماغ و

خپله خوله خپل ئې اياغ و

خپله مېنه خپل وطن و = خپل گلزار او خپل چمن و

د زاغانو گذر نه و = خپل بلبل او خپل گلشن و

جوړه خوښه خوشحالي وه

د پښتون پښتونولي وه

نه پرې نوم د بې ننگۍ و = نه پرې داغ د غلامۍ و

نه گویا د بل په ژبه = نه ئې فخر په پستۍ و

په پښتو ژبې ژوندون و

ننگيالی آزاد پښتون و

نه پوهېږم چي څه وشوه = څه بلا په کور دده شوه

یوه توره تیاره راغله = سپینه ورځ ئې لکه شپه شوه

دا تیاره د غرب له خوانه

شوه چاپېره پښتونخوا نه

پر پښتون باندې تور تم شه = خپل پردی پرې یو رقم شه

تور ئې نه پیژند له سپینو = د ښه بد تمیز ئې کم شه

رو،رو، ورکه بهتري شوه

رفعت لاری کھتري شوه

نفاق راغی دده کور ته = شو وحدت له منځه پورته

رنگ د وینو ئې بدل شو = شو روان د فنا لور ته

یو بدن ټوټې ، ټوټې شو

هر یوهډې ذرې، ذرې شو

دوی گټله بل خوړله = دوی ساتله بل ترې وړله

دوی به ښي تویولې = نور به خوښ و ، خندېدله

خو چي مرگ وټه نژدې شو

بې قوتـــــــــه بې اسرې شو

وطن خپل اختیار د بل شو = قوت خپل په کار د بل شو

خپله ژبه خپله خوله کښي = پرې جاري گفتار د بل شو

باندي وشول ډیر ظلمونه

هم هزار رنگ ستمونه

اوس دمړه په شان بې ځانه = ناخبر پروت له جهانه

نه ئې پوهه نه ئې کار شته = هر څه غواړی له آسمانه

تش خپل نوم ورباند بار دی

دا پښتـــــــــون دائې کار دی

پسر لـی

بیا ئې وځکل له کم خُمه ډک جامـونه

دا د هسک پیغله چي ناڅي له جنـونه

له مستې نه ئې ساغر له لاسه پر پـوت

په څوڅاڅکو ئې کره مست سپـېره ډاگونه

له خندا ئې د غاښو خـلا بر پښنا شوه

مرغلـري لونوي پر سنگ پـړونه

په ملال ملال کاته چي گـوري بڼ ته

له هوسه ورته خولې سپـني گلونه

د بادام وني چي شنډې وې په غـرو کښي

ورپه غاړه ئې د جنـپو کره هارونه

ته وا خپل د زلمیتـوب کالینه نیسي

چي خپاره ئې کرل پر دښت شنه میـزرونه

هر سهار ئې ښکلی مخ دی سره وایي کا

که ئې وویشت د مین زړه له خنـپـونه

په ښکلا نمنځوي بيا پښتني پېغلي

چي شين شين ځي په خندا به مکيزونه

د زلما په ميو مستې چټي گوره

چي خپاره ئې لور په لور کړه اوربلونه

هم ځغلا کا ، هم نڅا کا هم شڼا کا

چي تر څنگ کړي د روپو سپين اميلونه

د کړديو مخ غاټولو سور بخمل کا

چي پرې وکا زلمي نجوني اتڼونه

له سپېرو خاورو بامي گلونه پاڅي

چي پرې تېر شي د جنکيو پلوونه

د کرونگي دي رغونه به درو کښي

لا دپاسه پرې د چوڼو آوازونه

وايي اوس به سېل د نجنو باندي راسي

زلمي ځکه ورته نيسي گودرونه

سپځلتوب ، مينه يو بل ته سره ورکا

په هر ځای چي مخامخ شي مين زړونه

کټهار د زرکو مړه زړونه ژوندي کړه

چي نغمو نغمو کښې ستايي شينکي غرونه

د غره هر بوټي ته وايي جار له تا شو:

ستا په مينه کښې ښندي زلمي سرونه

دريدي جنډو وږمه ئې تر سپر مو شوه

داچې پاڅېده هوسۍ له مېر تونه

هلمند بيا په خپو راغی، غاري غاري

چي ورغاره غړۍ شوه خپان نيزونه

د پسرلي ناوې و دېري ورائې پڼۍ

مخ کاته اخلي د غرو سور کي لالونه

ننډارو ته ئې وتلي لوی واړه دي

خو چا مسته خدا را وړه چا غمونه

وبېدردو ته ئې ډکه خوله مساکړه
د دردمندو زورې ئې لازیات کړه دردونه

دهغو به څه پسرلی وي چي ولاړ وي
په کړو غاړو د بل بر در څلونه

ژوند ئې وي د بل د پاره مړيني هم لا
جاروي د بل ترخوی تل خپل خوږونه

د کڼو په څېر د بل په خدا خاندي
يا غورځاکا د پرديو په ډولونه

يا خو يو له بله خوري د گور چنچي شي
يا بيزاره وي د يو بل له ژوندونه

يا هيڅ سر نه ټيټوي آسمان ته هم لا
يا مری غوندي ولاړ په سلامونه
آه ، څښتنه چي دي ژوند هر شي ته ورکا
په زرغا دي و نمانځل سپېره رغونه

چي کړيabi مېرې ستا له پېرزوينی

شنې تالې شوې ، شنې لمنې ، شنه دښتونه

مونږ له هسي ژونده و ژغوره خاونده

خپلواکي مو تل نصیب کړه خو چي یونه

چي مو ژوند د پسرلي په څېر سمسور وي

خوند به اخلو له دې ښکلي نندارتـونه

سپورمی

د آسمان لویه دنیا کښي = ته سپورمی ښکلي زیبا یی

رنگ الوتي گونه زرده = ته ویشتلې به زړه چایي

جوړه ما غوندي غمجنه = څوک دی نشته یک تنه یی

خپل ښایست درپوري اورشو = که له یاره بښوایي

راته ووايه له میني

څه در سوي نازنینی؟

لاله‌انده سره ښورې = په شپه هر ځای کښی ولاړه

محبت یو په زړه سوي = راشه کښېنو سره دواړه

زه به تا ته زړگی تش کړم = ته و ماته لاس تر غاړه

غم د میني به نیمی کړو = په یوازي سر مه ژاړه

ښایسته یې گلالی یې

د آسمان پېغله نجلۍ یې

لکه اوس چي یې پخوا هم = د مینو هر ځای مله وې

خوار مجنون که پر سارا ؤ = ته هم سمه ورسره وې

د شیریني حال دي ولید = د فرهاد په غم کشی ته وې

چی به راز د مینۍ خپور ؤ = دهغه مجلس ډېوه وې

مقتولان د عشق لیدل تا

په ورووروبه پرې ژړل تا

د آسمان پر غولي گزري = تا د شرق عظمت لیدلی

راز و نیاز د کوه طور دي = له موسی نه غور ایستلی

د بلال د اذان ږغ تا = پر دې خاوره اورېدلی

هم گړپوان ته د رسول دي = په تعظیم ځان غورځولی

هغه وخت د شرق رفعت و

پر مغرب باندي ظلمت و

په اوبو کښي سره رېږدې = ښایسته دي په تاغرونه

ستا رڼا ته هوسېـږي = درېدي ښکلي گلونه

د زلمو زړه ته ور تېره = خوښ په تا دنجونو زړونو

ستا په ښو شغلو کښې غواړي = مینان خپل امیدونه

وفاداره معشوقه یې

د عاشق د زړه ټوټه یې

د "مجروح" مین زړگی یې = سپوږمۍ ښکارې و جهان ته

د همزولو له ټولیه = "بېنوا" تللې آسمان ته

چي "الفت" دی پکښي نه لید = شوې په قهر و انسان ته

یو "مخلص" دي بیا ونه موند = چي هرڅودي کش کړه ځان ته

ټول بې دده ، درد من نشته

ټول بې واکه، واکمن نشته

پښتني مينه

مين:

بيا دي ولي خوار مين ته نظر نشته

ته وا زړه کښي دي د ميني اثر نشته

په موسکۍ کښي دي د زړونو ژوندون پټ دی

په خندا دي خولگۍ سپنه ضرر نشته

روني اوښکي مي سوغات را وړي تا ته

د بې وزلي مين نور څه گوهر نشته

زه هم ستا له بې نيازیه په مرگ خوښ یم

په کتو باندي مي وژنه ، خنجر نشته

په روح ستړۍ په زړه ژوبل یم راغلی

په پسته غېږ کښي مي نسيه بستر نشته

زما ژوند دي هم محبوبي واړه ستا وي

خوله نژدې کړه نفس واخله خطر نشته

آه غلط شوم ته پخپله زما نفس یې

په تا پايښت بې له تامي بشر نشته

نه پوهيږم چي څه پيښه شوه دنيا کښي
چي دي خوا ته د مين هيڅ گذر نشته

په ژړا دي سترگي سرې لکه د زرکي
رنگ الوتې ستا په راز څوک خبر نشته

د مينو په ژړا بدي مسکۍ کړ
چا آزار کړې چه تر تا بل ابتر نشته

چي به تا آزاره وي رب دې آزار کړي
د مينو د آه غشي ته سپر نشته

راته وايه د ژړا سبب دي څه دی
لېونی شوم هيڅ مي فکر په سر نشته

په پريشانه خاطره د زه قسم خورم
چي بې تا مي په دنيا بل دلبر نشته

مینه:

د پښتون په ویر اخته یم چي ژړېږم
پښتونخوا کښي نجونې پاتي دي نر نشته

دا چي ما آزاره وي د ملک غلیم دی
هیڅ په زړه کښي يي څه ډار د محشر نشته

ما و تا به سره بېل کور به ویجاړ کړي
چي يي کور خوندي کاوه ها ټبر نشته

چي پورنۍ را څه وړي ما ژړه وینه
د بیوزلو نجونو وړونه مگر نشته

څه ورځه : دا لباسي مینه دي پرېږده
زما له میني دي هیڅ داغ پر ټبر نشته

تر هغو مي د مخ دید پر تا حرام دی
څو دي لاس سره د غلیم په پرهر نشته

د پستې غیږي مي هیڅ هیله ونه کړې
د چرو زخمونه ستا پر ځیگر نشته

ته هم زوی د پښتانه یی دا مه وایه
چي وس وخت کښي احمد شاه یا اکبر نشته

سپینه خوله به په مورچه کښي در تا جار کړم
چا وې دا چي ژوندانه کښي کوثر نشته

د مهجـوري نجلۍ اختر
مينه دي اور سوه = گرانه نگاره!
سترگي څلور شوې = له انتظاره
رنگ مي الوتۍ = سينه افکاره
پريشان اور بل مي = خپوردي بیکاره
پر څه جلا يې؟ = زما له کناره
راشه اختردي
مسافر ياره!

=====

وخت د سهار دی = نسيم چلېږي
د غـرو لمنې = گلان غوړېږي
زرکي دي خاندي = آبشار بهیږي
يو تـانه وينم = وير مي زياتیږي
په اميد گورم = د راتلو لاره
راشه اختردي
مسافر ياره!

=====

نجوني هر لور ته = کوي سيلونه
په هوس ناڅي = خوشاله زړونه
سترگي ئې توري = سره ئې لاسونه
څوک ديار غيږ کښي = کوي نازونه

آه یوه زه یم = په زړه بيماره

راشه اختردی

مسافر یاره!

=====

کړدی شوې توري = زما له غمه

سترگې خونبارې = د زړه له نمه

یمه لوېدلې = له خپله برمه

که ته را نغلې = خداپرچي مرمه

ولي مي وژنې؟ = په زړه خونکاره

راشه اختردی

مسافر یاره!

=====

خواني مي دود شوه = پېغلتوب خاوري

بيلتون ايرې کړم = له یوې واري

زړگي مي وچاود = وینی شوې داري

پاته له ما نه = د ژوندون چاري

یم بې نصيبه = ستا له ديداره

راشه اختردی

مسافر یاره!

=====

پسته مي غېړده = درته نیولې

سپينه خوځگۍ مي = تا ته ساتلې

د هجران اورمي = سينه داغلې

په انتظار دي = غره ته ختلې

په تن ستومانه = روح ناقراره

راشه اختردي

مسافر ياره!

د مور ناره

دزرگي سر ئې زما = د ژوند ثمر يې زما

نور البصر يې زما = شيرين پسر يې زما

هله پاڅېره زويه

ژر پورته كېره زويه

زويكه لمر ختلي = وطن ئې ټول نيولي

حال د ويدنې تللي = وخت د وينتوب راغلي

بلبلان بيا چغېري

همزولي ستا مسېري

هر څوك كارونه كوي = خپل روزگارونه كوي

ښه خدمتونه كوي = هر لور سيلونه كوي

مكتب ته ځي هلكان

د وطن نوي گلان

ته هم راپور ته شه ژر = څو به بیده يې ابتر

سر ته راغلي دی لمر = لږخودی ځان كړه خبر

تر څو يې پروت بيكاره

زويه ! د خدای د پاره

و تا ته پاته وطن = په خوږ ئې اوسه خوږمن

خوب په كارنه درځي نن = پرېږده گدله پرستن

وسم ميدان ته ووزه

نوي جهان ته ووزه

د پښتون پټ وساته = د پلار غیرت وساته

انسانیت وساته = خپل شان شوکت وساته

ورک کړه بې ځای چرتونه

د سرې غرمې خوښونه

دښمن خندا کړي پر تا = خپلوان ژړا کړي پر تا

ځیني وا وا کړی پر تا = څوک واویلا کړي پر تا

هلته دښمن شو خوشحال

خپلوان دي گرځی ملال

ما چي ته ښه روزلې یا په جارجار بللې

په شیدو ما پاللې خوب ته مي نه ساتلې

ته ولي وغځېدې

په ژوند ، ونه پوهېدې

دا ولي ... ؟

طبيعت مي بر خلاف شو = هم په خرونښ راته فضا ده
 خپل قلم د اجل مار دی = خپله خوله راته بلا ده
 چوکۍ ځای نه راکوې هيڅ = نه د مېز په ما رضا ده
 لږژوندون را پوري اورشه = اوس په مرگ مي ښه سلا ده
 زړه مي سيند دی د غمونه

عقل محو کړ موجـوونو

زه پر خپل وطن غريب يم = خوار وطن تر ما غريب دی
 نه خواخوږی مي لیده شي = نه مي يو چيري حبيب دی
 زې تېرونی دځان بولم = هم هغه راته رقيب دی
 قند ، غسل راته گندېر شي = زما هسي بد نصيب دی
 کتاب هم رانه کنار شو

له کتني مي ويزار شو

خوښۍ ليري کړم له ځانه = چي مي نه راځی خندا هيڅ
 سترگي هم راته قهرېږي = اوښکي نشته د ژړا هيڅ
 خوب له مانه مرور شو = وينښتوب جوړنه کړه له ماهيڅ
 زه پښتو ليکم پارسي شي = قلم هم نه دی پخلا هيڅ

خبر نه يم له ميني

وچي شوې د بدن ويني

راحتونه دي د نورو = زما په برخه تکليفونه
 زما د خپل لمني اور دی = چي سپڅلی مي اندامونه

چي نې خوند شته نه ئې رنگ شته = مرگ بهتر له دې ژوندونه

طبع هم شوه گډه وډه = شوه بې وزنه مي شعرونه

زه له شعره "بېنوا" يم

خبر نه يم چي څه وايم ؟

زه...

چي په خپله مستقل یمه له ځانه

څو تر څو کړم د نورو تقلیدونه

زما شعر دی نسیم له کوهستانه

وینځوي د پښتنو سپیڅلي زړونه

مداح نه یم چي په زیات صفت څوک ستایم

نه له چا څخه می هیله د دنیا سته

څو ژوندی یمه رښتیا رښتیا به وایم

په درواغو می له خولې کله وینا سته

قام به وینځ کړم لکه دم د مسیحا یم

له غلیمه زما کله څه پروا سته

تملق می منافي دی له وجدانه

مقید نه یم آزاد می دي بیتونه

=====

د یار در ته نه یم پروت په گدایي کښي

زرغونو درو کښي ښورم لکه باز

نه د ښونډو په شراب يم په مستۍ کښي

له هر څه د وطن ميني کړم بي نياز

د مطرب حاجت مي نسته په نړۍ کښي

چي په زړه کښي مي سوميش دوطن ساز

مليت په کړم د لمر په څير روښانه

نه کړم نور د خال و خط زلفو غمونه

=====

کله تېز ترڅه ويل کړم و ملت ته

له هر لوري ورکوم سختي طعنې زه

کله بولم خپل ملت خوی د وحدت ته

په پسته ژبه کوم دوی ته گیلې زه

بيا يې سترگي واړوم زاړه عظمت ته

ورپه ياد کړم پاني پت خوږې قصې زه

دا الهام مي راځي زړه ته له اسمانه

يا د دې پاكي فضا دي دا خيونه

د پردیس پسرلی

دسبا وږمه چي راسي = نوي نوي غوټۍ واسي

بلبلان نغمه سرا سي

د خوښۍ صحنه خپره سي = خويوزه په زړه خوږمن يم

آه پردېس د بل وطن يم

لاس په لاس ياران تيريري = يو و بل ته هوسيري

په ورو ورو سره مسيري

زه د زړه سره ژړا کړم = له نصيبه گيله من يم

آه پردېس د بل وطن يم

په گلو نو پټ سوه غرونه = غاټول سره کړه شنه د نبتونه

زلمي نجوني کړي سېلونه

نو به څه دا پسرلی کړم = پرور ده د خپل چمن يم

آه پردېس د بل وطن يم

څوک مي نسته چي يې ياد کړم = په ليدو يې زړگۍ ښاد کړم

بېلتون هسي نامراد کړم

زړه ته تېر ملگري نسته = چي يې ميني ته نیازمن يم

آه پردېس د بل وطن يم

د خندا تلقين رame كړه = په ژړا مي زړگي ښه كړه
ستا چي زړه وي هغه وكړه
ما نو پرېږده چي همدا سي = په زړې ميني دردمن يم
آه پردېس د بل وطن يم

تر دې شنه آسمان را لاندي = پيري سترگي ژړا كاندي
څوك خبر نه سوه پرې باندي
زه هم دوى سره ژړا كړم = په سرو سترگو يې مين يم
آه پردېس د بل وطن يم

اختر او تنهائي

معلوماتي چي اختر دی ، دوه ياران مبارکباد کړي

مرور سره پخلا شوه، يو د بل زړونه به شاد کړي

غېر به غېر لاس په لاس گرځي، چي يې خوښه هغه داد کړي

خويوزه په تنهائي کښي، څوک مي نسته چي مي ياد کړي

جارقربان تر تنهائي شم، چي له هرڅه يې بې نیاز کړم

نه مي څوک بولي وځانته، اونه زه چاته اواز کړم

=====

نه څوک زما راتگ ته گوري، نه مي چاته انتظار دی

نه ملگري چي لاس را کړي، نه مي مل د مينی ياردی

تنها را غلم تنها سوځم، خپل ژوندون راته انگار دی

د دردمن زړه سره ناست يم، په بېدردو می څه کاردی

دوی دي خاندی هوسپري، زه به ويني د ځگر خورم

يا به ورسم تر مطلبه، يا په دې لار کښي به سرخورم

=====

هو، اختر دي وی دهغو، چي ئې زړه خلاص دی له غمه

يا چي يار لري و څنگ ته ، خبر نه دی له المه

يا چي مست په مال دولت وي، بې پروا وي له عالمه
چي نه د انسه ئې، څه به گرځي بې ماتمه

د بل لاس که په نکړيځو، دده زړه سور په خوناب دی
لاسو پښې وهي چي ووزي، خپل وجود ورته درياب دی

=====

ژونده! زما څه په کار نه يې، څه هغو ته چي دي غواړي
په يوه لحظه بېلتون دي، په رټ رټ درپسي ژاړي

که زما په اختيار تله کړې، سپخوه د وجود لماري
اوکه نه آزار به واخلي، درته خلاصي مي کړې غاړي

نور مي مه ساته ناکامه، ژرمي و سپاره عدم ته
له کم لوري وم راغلی، بو می زه، هغه حرم ته

=====

مرگه! مکړه رانه ډډه، زه له تانه غمگين نه يم
د ناپوهو په څېر تاته، تريوتندی اندوهگين نه يم

راشه راشه مه بېرېره، په راتلو دي حزين نه يم
دا پرده له منځه واخله وپست ژوند ته خوشبين نه يم

په خندا خندا را درومه، څوک مي نسته چي ژړا کړي
او يا ستا د لاسه پورته ، آسمانونو ته غوغا کړم

د تمدن وحشت

دا قدرت که طبیعت دی = یاپه خیال کی څه پېرې دي

د مرگ ژوند حقیقت ورک دی = خوشي لوبي مسخرې دي

دنیا نه ده سینما ده = راز په راز یې نندارې دي

ثانیه کی چي خوشي وي = ور پسي د غم سورې دي

د فلک خونخواري سترگي

بیا د شرق وخواه سرې دي

پر آسمان اوریځي گړزي = د مثبت او منفي جنگ دی

دمغرب خواته دي تندري = اوقیانوس په وینو رنگ دی

سیلابونه دي بهیري = د بېوزلو وطن ږنگ دی

ږلۍ اوري پر فصلونو = د تناهم غرغړې دي

د فلک خونخواري سترگي

بیا د شرق وخواه سرې دي

تمدن دی که وحشت دی = انسانان یې تار په تار کړه

خپل وطن هر چاته اور سو = له ژوندونه یې بېزار کړه

د پاریس نازک وگړي = تمدن په ظلم خوار کړه

هم د روس د ښکلیو نجونو = هر طرف ته غلبې دي

د فلک خونخواري سترگي

بیا د شرق وخواه سرې دي

چي د ډانس بې تماشې کړې = اوس بمونه باندي اوري

ښه نازک سپین بشرونه = باندي پروتي خاوري توري

د انسان په غوښو ټنډ شول = د درياب ميان چي ښوري

ښه دی ښه دی چي دا وشوه = تمدن دا نتیجـي دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وخواته سرې دي

موږ لا اوس له خوبه پاڅو = خوبياشپه ورو، ورو، رادرومي

و فلک ته څه اميد کړي = له شرابه به څه مومي

وايه داچي د چا ښکار شو = هر چا ايښي راته لومي

خپل فنا ته مو هوس دی = له خندا مو ډکي خولې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وخواته سرې دي

د غروب توره تياره کښي = شمع وسوه سترتر پايه

پتنگان ټول ځني ولاړه = يو پر مړ نه سو بې پايه

غوټۍ هم سوې زاره چاودي = زړه يې څيري کۍ له ورايه

پر هر بڼ باندي چي ورسې = د بلبلو دا نغمې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وخواته سرې دي

پر مشرق خو لا لمر ښکاري = اما نه لري رڼا هيڅ

تمدن يې شو مخ پوټۍ = فرق يې نسته دمخ شا هيڅ

مشرقيان هم ټول بيده دي = غم يې نسته د سبا هيڅ

که پرون سره پر خواوه = نن يې يو بل ته پلمي دي

د فلک خونخواري سترگي

بیا د شرق و خواته سرې دي

بیده څه بیده خوښه وي = غم لا بل ددوی پر کور دی

ځني بد وایی انگلیس ته = جرمني یې لکه ورور دی

څوک جرمن په بده ستایي = تل یې خوښ د انگلیس اوردی

د خپل ځان فکر یې نسته = داڅه خامي اندېښنې دي

د فلک خونخواري سترگي

بیا د شرق و خواته سرې دي

د مغرب رباب بې سوره = د ساقی پیاله شوه ماته

مجلس ټوله هک پک ناست دی = انتظار یې دغرب خواته

معشوقې ته څوک نه گوري = خپل نفس اور سوهرچاته

په ژړا، ژړا، آواز دی = د مغني دا ترانې دي

د فلک خونخواري سترگي

بیا د شرق و خواته سرې دي

د بیوزلي شرق له غمه = زرگی وچاودی د مځکي

نفت یې مه بوله د تیلو = په ژړا یې چینې ډکي

د شرقي مځکو په اوبښکو = د غلیم ځي الوتکي

لوی پېغام له دغو خاورو = زموږ و خواته دا نغمې دي

د فلک خونخواري سترگي

بیا د شرق و خواته سرې دي

اوبه نه دي چي بهیږي = د رگو ویني د غرو دي

چي د شرق په ویراخته دي = سر گردانه په رغودي

ليوني ، ليوني ښوري = لالهانده له غمودي
 سر وهي له هري گاري = دايې پتي زمزمي دي
 د فلک خونخواري سترگي
 بيا د شرق وخواهه سرې دي
 وني هم شوې پر ملا خمي = وايي وېش موږ به بهديا شو
 پاني ځکه سره ريدې = آه افسوز موږ به د چا شو
 چي زر کاله مو خاوند وو = په حسرت به ترې جلا شو
 څښتنان مو ژوندي مړه دي = ځکه سوستي مو ريښې دي
 د فلک خونخواري سترگي
 بيا د شرق وخواهه سرې دي
 اي دشرق نيازمنو خاورو = يوار پرېږدئ زمور ښاغلي
 چي قبرو څخه راپاڅي = څو تر څو بې سائي غلي
 له دې حاله يې خبر کئ = غليمان کور ته راغلي
 نه يې حق نه يې سند سته = خوشي، خوشي يې بهانې دي
 د فلک خونخواري سترگي
 بيا د شرق وخواهه سرې دي
 و حجاز ته دا پيغام کړو = شرق ورانېږي محمده ﷺ
 د اسلام مغلوبېدو ته = چال جوړېږي محمده ﷺ
 د خپلو په چال ستا شرع = نن ورکېږي محمده ﷺ
 ستا پر پاڅه شرع باندي = جهالت توري پرې دي
 د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق و خواته سرې دي

دانسان د ژوندون لاري = تا و موږ ته رابښوولي

چي په حق څوک عالمان وو = هغه مرگ رانه بېولي

اوس وارث د انبيا وو = دوی تر موږ بتر لږلي

پر هر څه يې اختلاف دی = پراسقاط د دوی جگړې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق و خواته سرې دي

بيا صديق رفيق ته وايو = توره وباسه له تېکي

عمری هيبت په کار دی = چي غليم له شرق پرې کي

د عثمان مړانه څه شوه = يا حيدر چي پر نارې کي

دا د شرق د اميد سترگي = ستاسي لورو ته گږې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق و خواته سرې دي

ورسه ژر د سبا باده! = " وليد " پاڅوه له گوره

نور نو څه قبر کي پروت يي = د خپل شام و حال ته گوره

بيا "مامون" "هارون" ته عرض که = ورته ووايه په زوره

چي بغداد په مدرسو کي = په لوړ بغ دغه نارې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق و خواته سرې دي

بيا نو ژر ولاړ سه نسيمه = "ايوبي صلاح الدين" ته

له هغه ځايه بيا تېر شه = د موصل و " نور الدين" ته

استمبول پر سیمه ورشه = زمور پښتون "جمال الدين" ته

وا را وپاخئ له خاورو = د شرق شا و خوا لمبې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وخواهه سرې دي

د ښه مصر په هیواد کښي = "زغلول" ولي بې صدا شو

طرابلس کښي "سنوسي" هم = پر څه سترې له غزا شو

"شهیندر" له سوريې نه = په کوم لوري الوڼیا" شو

ولي نه اوري "خالد" هيڅ = چي هر ځای دا انگازې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وخواهه سرې دي

د غزني "محموده" څه شوې = د پښتون تير خورييه

سومناټ دي ريز مرېز کئ = بيا سر پورته که زلميه

پر شرق ورغړوه سترگي = غليم څه کړي برياليه

"ارسل" ته وا را ووزه = په شرق شوي څه کانې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وخواهه سرې دي

نه "غياث" نه "شهاب الدين" سته = سوه بې ږغه د غور غرونه

غزنويان او غوريان ولاړه = چي پر بل بې وه بريدونه

د شرق نوم پر جهان لوړ وو = چي يې وه هسي مړونه

اوس د شرق له ژوندو خلقو = جوړي سوي هديرې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وځواته سرې دي

"چنگيز" هم د شرق له خاورو = مگرڅه چي دی بد بخت وو
 همد دې ځای کي "خسرو" و = چي نامتوشاه د خپل وخت وو
 "کيکاس" "کيقباد" زموږ وو = هم پر شرق د "جمشيد" تخت وو
 اوس له بلخه د باختره = سازي شوي کنډوالې دي

د فلک خونځواري سترگي

بيا د شرق وځواته سرې دي

"مصطفی کماله" پاڅه = د تورکانو بيا زړه شين شو
 هم "محمد فاتح" که پورته = پر مشرق نژدې ناورين شو
 چي وځای د انبياوو = اوس د چا ښه فلسطين شو
 آیا شرق نوېې مړو دی = چي د هر چا پر حملې دي

د فلک خونځواري سترگي

بيا د شرق وځواته سرې دي

چي په سترگو نه ښکارېږي = چيرته ولاړ "امير غازي" نن
 پر عراق يې گذر نسته = چي بيا وکي سربازي نن
 د اسلام په منځ کي راغله = يوله بله بې نيازې نن
 چي مو وژني بې اجله = دا مو خپل د لاس چرې دي

د فلک خونځواري سترگي

بيا د شرق وځواته سرې دي

"احمدشاه" ته وارا پورته = ستا ډلې د بل په لاس کي
 پښتنوالي تاسي يووړه = پښتانه دي په افلاس کي

د باور متاع يې نشته = ټوله ډوب شوه په وسواس کي
 په خپل کورکي شنه زمريان دي = پر بهر يې ماتي پنبې دي
 د فلک خونخواري سترگي
 بيا د شرق وخوا ته سرې دي
 سترگي روڼي که "ميروېسه" = په زنگ پټه شوه ستا توره
 يوار بيا پښتون ژوندی که = د غليم مور کړه پر بوره
 ته هم بيا راسه و غور ته = ای "شيرشاه" ښاغلي سوره
 د شرقيانو حال ته گوري = د غربيانو بازېچې دي
 د فلک خونخواري سترگي
 بيا د شرق وخوا ته سرې دي
 "نادرخان" غازي ښاغلی = ددې خاوري بريالی وو
 هم مصلح هم مفکر وو = جوړ د شرق يو نوميالی وو
 "اکبر خان" هم د دې محکي = يو غښتلی ننگيالی وو
 څه سوه څه سوه ها وگړي = چي يې پاته کارنامې دي
 د فلک خونخواري سترگي
 بيا د شرق وخوا ته سرې دي
 آه دا ټوله مړه پراته دي = نه را درومي ماته خدايه
 ته ملجايي د خوارانو = زموږ رجوع ده تاته خدايه
 لارمونسته چيري ولاړشو = بېله تا و چا ته خدايه
 چي يې تل لیده رحمت ستا = دا هغه خاوري پرته دي
 د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وخواته سرې دي

ياقوت راكې وموړ ته = يايې ته تبت يـدا كړه

يا نازل پرې ابابيل كه = خاوندان د فيل تبا كړه

يا پر خاورو حكم وكه = مړه مړونه ژوندي بيا كړه

پخوانی عظمت له تا وو = اوس مو هم تا ته اسرې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وخواته سرې دي

بس ته بس ته نور نو نه ځم = د سپېرو خاورو قبرو ته

چي پردوی وه دوی خووکړه = زياتي څه ژاړم و مړو ته

اوس به دا نامه تقديم كړم = د مشرق ټولو ژوندو ته

خپل له ځانه مستقل شی = ستاسي خوی د بل پېښې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وخواته سرې دي

لومړی وارخوبه كړم وړاندي = دا نامه و " ظاهرشاه " ته

چي زلمی پښتون ټولواک دی = لوی خواخوږي پښتونخواته

په دې ترڅ کښي به عرض وکړم = چي څه حال دی د شرق خواته

استقبال ته د همت ستا = د شرق خلاصي دروازې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وخواته سرې دي

ستا د زړه په پښتوالي = گوندي بيا مشرق ژوندی شي

لكه و چي پخوا اوس هم = له هر چانه گړندی شي

چي اوبه تللي واله کښي = بيا هم هلته تېرېدی شي
 څه که تېر نيکه گان نشته = زموږ لاهم ويني تودې دي
 د فلک خونخواري سترگي
 بيا د شرق وخوا ته سرې دي
 بيا نو وروسته مي اهدا ده = وپښتون صدر اعظم ته
 سياست کي بريالۍ يې = غليم پاته نه سو چم ته
 د شرق خاوره تقسيمېږي = د يورپ گوره ستم ته
 ته په غم کي د شرق وسوې = خو ملگري دي بې ښې دي
 د فلک خونخواري سترگي
 بيا د شرق وخوا ته سرې دي
 بيا به عرض د شرق د حال کړم = وښاغلي "شاه محمود" ته
 شنه زمريان دي ستا په لاس کي = هڅه وکړه و مقصود ته
 کړيچ دي وباسه له تيکي = دا به وايم و "داؤد" ته
 د شرق غم دی په فضا کي = څو کي توري د کسې دي
 د فلک خونخواري سترگي
 بيا د شرق وخوا ته سرې دي
 و ايران ته به لېږمه = دا نامه لکه کـوتـره
 چي عرض وکي "پهلوي" ته = د شرق خاوره ده اوتـره
 د پاریس په توگه مه شه = عياشي پرېږده له سره
 اروپا سوي اورونه = ستا وهر لور ته نژدې دي
 د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وځواته سرې دي

د تورکانو پر هیواد هم = ورسه ای نامې رنگیني

و"عصمت" وته دا وایه = په جوش بیا راوله ویني

د "سیدام" پر سیاست بیا = آفرین وایه د میني

په دوستي دي دښمن وڅوړ = ستا دلایې کلمې شنې دي

د فلک خونځواري سترگي

بيا د شرق وځواته سرې دي

ته نامه د محبت يې = تلواري څه په مزلو کي

د هوسۍ په شاني درومه = د حجاز په ښو رېگو کي

وايه دا "ابن مسعود" ته = د حرم په دروازو کي

چي کعبې ته د هر لوري = رسيدلي دا وږمې دي

د فلک خونځواري سترگي

بيا د شرق وځواته سرې دي

وحدت څه شو د عربو = چا پاشلي لور په لور دی

پخوا هم دغه نژاد وو = اوکه دا عرب بیا نور دی

شرق مرکز د علمیت وو = هم له ده تمدن خپور دی

د عربو تودې ویني = اوس پر څه باندي سرې دي

د فلک خونځواري سترگي

بيا د شرق وځواته سرې دي

په اول "فاروق" د مصر = خپل سلام تقدیمو مه

بیا به وروسته له سلامه = د زخمي زړه عرض کومه

چي فرعون په نیل کي غرق که = مصر باسه له ستمه

خپلی گټي دي پردی شوې = ستا په کور د بل چرچې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وخواته سرې دي

د عراق وغازي زوی ته = زما سلام دی په څو ځله

رب دي لوی که وغازا ته = د عرب د امید گله

گوندي ته يې متحد کړې = قام بېزار شو يوله بله

"گیلاني" له ملکه ووت = د دښمن لا خرڅنې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وخواته سرې دي

دا نامه مي درته عرض ده = مجاهد "مفتي اعظمه"

يهوديان له ملکه باسه = فلسطين خلاص که له غمه

بيا د شرق په غم شريکه = ليڅي غـږه محترمه

مستقبل مو گوندي ښه سي = د حال چاري بې مزې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وخواته سرې دي

ها د شرق زلميو واورى = د ښه پاک آرين له پښته

جهان ستا سي مسخر وو = هم آسمان او مځکه نغښته

خپل سرونه ټول قربان کي = د گران شرق تر يوه خښته

يو له بله متـحد شى = په نفاق مېني سپېرې دي

د فلک خونخواري سترگي

بیا د شرق و خواته سرې دي

ای فلکه بس ته مه کړه = پر شرق باندي نور ظلمونه

د تخریب قوه دي ډېره = ورانوي ودان — وورونه

تر پرون لا نن بتر یې = ستا پر موږ دي څه پورونه

هر سهار د شرق په وینو = ستا گلگونې کنارې دي

د فلک خونخواري سترګي

بیا د شرق و خواته سرې دي

ته هم اې د شرق آسمانه = زموږ پر حال باندي ژړېږه

څو تر څو به شین ښکارېږي = سره وښوره خړېږه

لاتر کمه به ولاړ یې = د دښمن پر سر نږېږه

ستا په ارته فضا کي = د هوا داسې څپې دي

د فلک خونخواري سترګي

بیا د شرق و خواته سرې دي

د ایشیا مستقل غرونو = ولي نه سره ګډېږي

استقلال مو محو کېږي = د دښمن په لا ورانېږي

لا د مخه تر زوال خپل = له بد خواه سره جنگېږي

په هوا ستاسي ژوندي یو = چي سر سبزه مو درې دي

د فلک خونخواري سترګي

بیا د شرق و خواته سرې دي

ولي نه ایشی له خروښه = د مشرق لویو سندونو

یا د زړه د تاوه وچ سئ = بیا شرق پاک کئ له غمونو

يا د سرو، وینو ډک راشئ = د بښمن غرق کئ په موجونو

لږ همت درته پکار دی = هر طرف ډکې شپلې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وخواته سرې دي

ستورو يو يو راكوزېږئ = رجوماً للشیطين سئ

دا عبث چشمان پرېږدئ = مُخربین للظالمین سئ

غليمان کړی د شرق محوه = هر يو کانی آتشیـن سئ

مريخ څه ريږدی له قهره = تېز کاته هم د زهرې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وخواته سرې دي

اې زموږ د پاسه لمره = انتظار نو زياتي مکره

خپل د جذب قوه واخـله = دا کره لاندي شوه کره

چي ټوکره ، ټوکره شي واړه = سره گډه مخکـه ته کره

دبښمنان د شرق ړانده که = خنجر واړه دي شغلې دي

د فلک خونخواري سترگي

بيا د شرق وخواته سرې دي

رادیو ته هم گډېږه = له آسمان له خوا کره ناري

چي شرق يو دی يو به اوسي = تل به ځي پر يوې لاري

غليمان به خود حسد خوري = چي شرق و نه لري ساري

هر ملت په تا وينسيري = ستا څپې هرځای خپرې دي

د فلک خونخواري سترگي

بیا د شرق و خواته سرې دي

د پښتو په مېخانه کېږي = که رشتیا "بېنوا" مست یې

سترګه مه کوه د چا څخه = په دنیا کې چې څو هست یې

مست خو تل حقیقت وایې = که ته نه وایې نو پست یې

د قُل، قُل، رغونه واروه = دا امرونه دښینې دي

د فلک خونخواري سترګي

بیا د شرق و خواته سرې دي

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library